

1907 г. се роди първото ни дете — дъщеря ми Радка, кръстена на майка ми. Презъ 1911 — синъ ми Георги, а презъ 1921 — втория ми синъ — Любмилъ. Дъщеря ми свърши по романска филология на университета въ София и бѣше една година на специализация въ Севъръ при Парижъ. Следъ това изкара стажа си за гимназиална учителка и веднага се задоми за Василъ Зафировъ, чиновникъ въ Дирекцията на държавнитѣ дългове. Синъ ми Георги свърши морско училище. Плава следъ това две години съ парахода „Бургазъ“ на Бълг. параходно д-во и сега е полицейски чиновникъ въ София. А малкиятъ ми синъ е още ученикъ въ гимназията.

Жена ми се оказа отлична домакиня, ученолюбива и съ музикална култура — учила въ Женева пияно и пѣене. Съ голѣмъ интересъ къмъ модернитѣ езици, съ които свободно си служи.

V. Заключение и край.

Преди да завърша, за пълнота, виждамъ се принуденъ да кажа още нѣколко думи за себе си и своя произходъ. Защото, ако и да се твърди, „че лицето е огледало на душата“, или „че крушата не пада далекъ отъ дървото“, азъ не съмъ сигуренъ, дали това е вѣрно и за менъ.

Роденъ съмъ, както казахъ, отъ благочестиви и „рождоболюбиви“ родители. Майка ми бѣше кротка, набожна и грамотна жена. Азъ я много обичахъ и почитахъ. Бихъ желалъ всѣкой синъ да бжде такъвъ. И сега съ тъга си спомнямъ за нея, макаръ, че има 30 години отъ смъртта ѝ. Дълбоко религиозна, тя всичко довървяваше на Бога, а надеждата и утѣхата ѝ бѣше Св. Богородица. Баща ми бѣше строгъ, енергиченъ, работливъ и предприемчивъ. Останалъ отъ малъкъ сиракъ — безъ баща, само съ майка и единъ братъ, тѣ загубватъ всичко при изселването си въ Вашко, следъ Дибичовата война, презъ 1829 г. Подиръ това той се връща пакъ въ Сливенъ, като момче на 14—15 години, започва тѣй, да се каже, съ нищо и успѣва да се дигне като голѣмъ и виденъ търговецъ. Братята ми казваха, че по външностъ и характеръ, азъ най-много съмъ приличалъ на него. Мисля, обаче, да притежавамъ и доста отъ качества на майка си.